

Arrest

nr. 123 115 van 25 april 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 27 november 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 4 oktober 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 maart 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 april 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. BUKASA, die loco advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 7 januari 2011 dient de verzoekende partij samen met haar ouders en broer een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 22 februari 2011 wordt deze aanvraag ontvankelijk verklaard.

1.2. Op 4 oktober 2013 wordt deze aanvraag ongegrond verklaard. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(...) in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 22.02.2011, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

De arts-adviseur stelt in zijn verslag dd. 26.09.2013 vast dat het voorliggende medische dossier niet toelaat het bestaan vast te stellen van een actuele graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens. Hij komt dan ook tot de conclusie dat er geen sprake is van een actuele directe bedreiging voor het leven van de betrokkene. Het gaat in casu niet om een actuele ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van voornoemd artikel (zie gesloten omslag in bijlage).

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Gelieve eveneens bijgevoegde gesloten omslag aan betrokkene/n te willen overhandigen.(...)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpt de verzoekende partij de schending op van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, het zorgvuldigheidsbeginsel, en artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM).

De verzoekende partij betoogt dat de motivering van de bestreden beslissing gebrekkig is omdat er louter gebruik wordt gemaakt van standaardformuleringen die geenszins kunnen overtuigen. Zij zijn immers onvoldoende gestoeld op de individuele medische problematiek.

De heer I.R. kampt met ernstige gezondheidsproblemen, onder andere als gevolg van de oorlog in Macedonië waarin hij heeft meegevochten. Hij heeft posttraumatische stressklachten, is zwaar depressief, lijdt aan slaapstoornissen, hoofdpijn, ... en kreunt iedere dag onder het leven. Hij is hiervoor in behandeling en zijn arts acht het absoluut niet raadzaam om hem terug te sturen naar zijn land van herkomst.

Het besluit van de verwerende partij dat de heer I.R. door zijn aandoeningen geen risico's loopt voor zijn eigen leven of fysieke integriteit is zeer kort door de bocht en steunt op geen enkele reden die rekening zou moeten houden met zijn persoonlijke gezondheidstoestand.

Artikel 3 EVRM verzet zich bovendien tegen een onmenselijke of vernederende behandeling. Het is geenszins menswaardig om een depressief persoon, die kreunt onder het leven en de dagdagelijkse beslomeringen uit te wijzen uit een land dat hem de aangepaste medische voorzieningen kan bieden, terwijl in zijn land van herkomst een gepaste behandeling niet in dezelfde mate beschikbaar is. Een depressief persoon die aan zijn lot wordt overgelaten dreigt immers helemaal verloren te lopen en steeds verder weg te zakken in gevoelens van hopeloosheid, schaamte, grote ellende, en uitzichtloosheid. Hoeft het nog vermeld dat suïcidale gedachten de kop komen opsteken indien geen gepaste

begeleiding wordt voorzien? Het staat dan ook buiten kijf dat de medische toestand van de heer I.R. een reëel risico inhoudt voor zijn leven en fysieke integriteit of voor een onmenselijke toestand waarin hij dreigt te komen.

De verzoekende partij stelt dat aangaande de beschikbaarheid van de gepaste medische behandeling in Macedonië kan gesteld worden dat deze behandeling minder intens is dan de behandelingen die in België worden aangeboden. België is immers een koploper in het behandelen van psychiatrische problemen. De verzoekende partij en haar gezin beschikken over zeer geringe middelen om de behandeling van de aandoeningen van de heer I.R. in Macedonië verder te zetten. Het sociale systeem in haar thuisland haalt ook zeker niet de kwaliteit van het Belgische, waardoor zij ondersteund zou kunnen worden. De verzoekende partij beroept zich dan ook op de financiële en geografische onmogelijkheid om in haar land van herkomst de gepaste behandeling te kunnen doen verstrekken.

De verzoekende partij verwijst naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 12 februari 2013 (A. tegen Belgische Staat). De beslissing van de verwerende partij kan dan ook geenszins aanvaard worden, waar zij stelt dat het verzoek overeenkomstig artikel 9ter geweigerd wordt. De motivering is helemaal opgebouwd op basis van artikel 3 EVRM en vergeet het meer soepele artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. De verwerende partij blijft motiveren op basis van artikel 3 EVRM en sleurt artikel 9ter van de Vreemdelingenwet er terloops bij zonder het meer soepele karakter ervan te erkennen.

Het komt bovendien vreemd voor dat de ambtenaar-geneesheer tot bevindingen komt die niet verenigbaar zijn met wat er in de medische getuigschriften wordt geattesteed, en dat zonder de heer I.R. nog maar te zien, laat staan zijn lichaam onderzocht te hebben. De ambtenaar-geneesheer kan dergelijke conclusies niet maken, laat staan motiveren wanneer er geen onderzoek is gebeurd aan het lichaam. De bestreden beslissing neemt de evaluatie van de ambtenaar-geneesheer over, waarna de redenering op vrij minimalistische wijze wordt besloten door twee mogelijke conclusies, waardoor de verzoekende partij en haar gezinsleden blijkbaar zelf maar moeten oordelen welke motivering op hen van toepassing is.

De verzoekende partij citeert artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Zij stelt dat door de indiening van het standaard medisch attest, die de ziekte, de graag van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling vermeldt, alle nuttige en recente inlichtingen werden overgemaakt. Met het overmaken van de medische attesten werd aangetoond dat de behandeling wel degelijk van cruciaal belang is. De verzoekende partij brengt nog twee nieuwe medische attesten bij van 28 oktober 2013 en 15 november 2013, waarin de medische toestand van de heer I.R. nogmaals wordt bevestigd. Indien de ziekte niet ernstig zou zijn, zou de behandeling reeds gestopt zijn.

Tenslotte betoogt de verzoekende partij dat uit de zorgvuldigheidsplicht voortvloeit dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken.

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij is genomen.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.4. Onderzoek van de materiële motiveringsplicht vergt in casu onderzoek van de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, dat luidt:

“§ 1 De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 2 (...)

§ 3

De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4 (...)

§ 5 (...)

§ 6 (...)

§ 7 (...).”

2.5. In casu steunt de bestreden beslissing op artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Zij verwijst naar het medisch advies van de arts-adviseur van 26 september 2013 en stelt vast dat het in casu niet gaat om een actuele ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Vervolgens stelt de bestreden beslissing: *“Derhalve kan uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift niet*

worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit. Of kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.”

2.6. Uit het administratief dossier blijkt dat de arts-adviseur op 26 september 2013 een schriftelijk advies heeft opgesteld ten behoeve van de gemachtigde van de staatssecretaris betreffende de aandoening van de heer I.R. Het advies luidt als volgt:

“(…) Ik kom terug op uw vraag voor medische evaluatie van de gezondheidstoestand aangehaald door genoemde persoon in het kader van zijn vraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 07.01.2011.

Verwijzend naar uw vraag voor advies kan ik u meedelen:

I. Medische voorgeschiedenis + voorgelegde medische attesten:

Door de betrokkene werden de volgende medische getuigschriften voorgelegd ter staving van de aanvraag:

- Dokter Goris, 23 december 2010, 22 december 2000, 10, 14 december 2011, 13 februari 2012, 6 juni 2000, 12, 6 oktober 2012, 4 januari 2013, 9 april 2013, betrokkene klaagt van slaaptkort, nervositeit, prikkelbaarheid, slecht kunnen functioneren, depressieve toestand, paniekaanvallen, slechte socio-culturele omstandigheden, mogelijks in het kader van een posttraumatische stress-stoornis. 09/12/2010, dokter Deckx, aanvraag oppuntstelling wegens hoofdpijn en verminderd zicht. Er wordt gesproken van atypische somatische klachten.

II. Analyse van dit medisch dossier leert mij het volgende:

Uit een studie van dit dossier blijkt dat deze 44-jarige man uit Macedonië diverse atypische klachten vertoonde, maar waarbij de verschillende medische oppuntstellingen geen duidelijke pathologie aan het licht brachten.

Er zijn geen verdere medische complicaties geweest die het vermelden waard zijn.

Verder waren er hier geen hospitalisaties, verwikkelingen of acute opstoten.

Geen van de vermelde aandoeningen of klachten zijn levensbedreigend, en deze problematiek houdt geen onmiddellijk gevaar in voor het leven en de fysieke integriteit van betrokkene.

Gezien bovenvermelde, impliceert een terugkeer naar het land van herkomst geen enkele pejoratieve invloed op de evolutie van de aangehaalde gezondheidstoestand van de betrokkene, en zelfs onbehandeld is er geen risico noch voor het leven, noch voor de fysieke integriteit, noch op een vernederende of onmenselijke behandeling. De toestand noodzaakt geen specifieke medische behandeling of beschermingsmaatregelen.

III. Conclusie:

Dit medisch dossier laat niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 26565/05, N v. United Kingdom; EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96, D. v. United Kingdom.)

Uit het medisch dossier blijkt geen directe bedreiging voor het leven van betrokkene, er is geen enkel vitaal orgaan aangetast en de aangehaalde psychologische toestand van betrokkene vereist geen speciale beschermingsmaatregelen.

Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar betrokkene verbleef. Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van herkomst.

Ik stel bijgevolg vast dat er geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grand van genoemd Artikel.(...)”

2.7. In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt blijkt dat de bestreden beslissing – waarvan het voorgaand medisch advies integraal deel uitmaakt – zich niet beperkt tot standaardformuleringen maar integendeel ingaat op de specifieke medische toestand en hieromtrent motiveert. Verzoekende partij kan alsdan bezwaarlijk voorhouden dat de bestreden beslissing onvoldoende gestoeld is op de individuele problematiek van de heer I.R.

2.8. Door voorts louter te verwijzen naar de medische klachten die de heer I.R. heeft en van mening te zijn dat de behandeling van cruciaal belang is, zonder in concreto in te gaan op de beoordeling door de arts-adviseur, maakt verzoekende partij evenmin aannemelijk dat deze beoordeling kennelijk onredelijk is. Uit het advies van de arts-adviseur blijkt dat deze alle door de verzoekende partij en haar gezinsleden voorgelegde medische attesten in ogenschouw heeft genomen en tot het besluit is gekomen dat uit deze gegevens niet blijkt dat het gaat om een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van de heer I.R., noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar deze laatste verbleef. Het komt niet aan de Raad toe om zijn beoordeling in de plaats te gaan stellen maar enkel het oordeel af te toetsen aan de feitelijke gegevens en na te gaan of deze correct werden beoordeeld en of het bestuur niet in onredelijkheid tot zijn besluit is gekomen. Noch uit het betoog van de verzoekende partij noch uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat de arts-adviseur kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

2.9. Waar verzoekende partij voorts verwijst naar een arrest van de Raad en meent dat dit in casu van toepassing is omdat enkel een beoordeling werd gemaakt in functie van artikel 3 EVRM terwijl artikel 9ter van de vreemdelingenwet ruimer is, kan zij evenmin gevolgd worden.

Artikel 9ter, §1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet is inderdaad van toepassing op de volgende gevallen:

- (1) op een ziekte die een reëel risico is voor het leven of de fysieke integriteit van de patiënt of
- (2) op een ziekte die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst.

Uit de bestreden beslissing (inclusief het medische advies) blijkt evenwel uitdrukkelijk dat zij een beoordeling bevat aangaande beide toepassingsgevallen. Het advies van de ambtenaar-geneesheer, dat integraal deel uitmaakt van de bestreden beslissing, vermeldt immers als volgt: *“(...) Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar betrokkene verblijft (...)”*. Verzoekende partij kan zich hieromtrent niet vergissen noch moet zij zelf maar uitmaken welke motivering van toepassing is.

Uit niets blijkt dat de arts-adviseur dit standpunt louter verbindt aan artikel 3 EVRM inzake medische gevallen. Integendeel, uit het advies blijkt dat de arts-adviseur van oordeel is dat het gaat om atypische klachten zonder dat evenwel een duidelijke pathologie blijkt, er zijn geen verdere medische complicaties geweest die het vermelden waard zijn. Evenmin waren er hospitalisaties, verwickelingen of acute opstoten. De arts-adviseur besluit hieruit dat het niet gaat om een levensbedreigende ziekte noch een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van de heer I.R. Verder motiveert hij dat, omwille van het feit dat er geen duidelijke pathologie is, geen verdere vermeldenswaardige medische complicaties zijn geweest noch hospitalisaties, verwickelingen of acute opstoten een terugkeer naar het land van herkomst geen enkele pejoratieve invloed impliceert op de evolutie van de aangehaalde gezondheidstoestand van de betrokkene, en zelfs onbehandeld is er geen risico noch voor het leven, noch voor de fysieke integriteit, noch op een vernederende of onmenselijke behandeling. De toestand noodzaakt geen specifieke medische behandeling of beschermingsmaatregelen.

Verzoekende partij kan aldus niet gevolgd worden waar zij meent dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet gerespecteerd werd en enkel rekening gehouden werd met artikel 3 EVRM.

2.10. In zoverre verzoekende partij nog voorhoudt dat artikel 3 EVRM geschonden is, wijst de Raad erop dat het EHRM enkel in een arrest van 2 mei 1997 besloten heeft tot een schending van artikel 3

van het EVRM wegens de uitzetting van een ernstig zieke vreemdeling. In dat arrest heeft het Hof vooreerst een hoge drempel gehanteerd om te besluiten tot die schending, met name dat de vreemdeling zich in een kritieke fase van zijn ziekte bevond en dat zijn levenseinde nabij was. Daarenboven werd rekening gehouden met zeer uitzonderlijke omstandigheden, met name het gebrek aan en de ontoereikendheid van medische en verzorgende voorzieningen voor de behandeling van aids in het land van terugkeer en het gebrek aan sociale opvang, meer bepaald de afwezigheid van familieleden of vrienden die een minimum aan voedsel, huisvesting of steun kunnen verstrekken (EHRM, 2 mei 1997, nr. 30240/96 inzake D. tegen het Verenigd Koninkrijk). In een arrest van 27 mei 2008 heeft het EHRM die hoge drempel uitdrukkelijk bevestigd. Het Hof heeft in dat arrest na een overzicht van zijn eigen rechtspraak overwogen dat, hoewel de meeste gevallen betrekking hebben op de uitwijzing van seropositieve personen, dezelfde principes van toepassing moeten worden verklaard op de uitwijzing van personen die lijden aan een ernstige fysieke of mentale ziekte van nature ontstaan, van aard om ernstige pijnen en inkorting van de levensverwachting te veroorzaken en die een gespecialiseerde behandeling vereisen die mogelijk niet beschikbaar is in het land van herkomst of enkel tegen een aanzienlijke kost. Het Hof geeft toe dat de levenskwaliteit en de levensverwachting van de betrokkene in die zaak achteruit zou gaan bij een uitwijzing naar Oeganda, doch het stelt vast dat de betrokkene zich niet in een kritieke fase bevindt. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt in die zaak niet aanvaard (EHRM, 27 mei 2008, nr. 26565/05 inzake N. tegen het Verenigd Koninkrijk).

Ook in een arrest van 20 december 2011 heeft het EHRM zijn rechtspraak bevestigd met de vaststelling dat de betrokkene zich niet in een kritieke fase van zijn ziekte bevond en in staat was om te reizen en dat er geen dwingende humanitaire redenen zijn die zich tegen uitwijzing verzetten (EHRM, 20 december 2011, nr. 10486/10 inzake Yoh-Ekale Mwanje tegen België). Hoewel het EHRM inderdaad vaak de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst en de familiale situatie van de vreemdeling onderzoekt, besluit het toch dat geen schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aanvaard indien er geen ernstige, kritieke gezondheidstoestand is en dit ongeacht de resultaten van het voornoemde onderzoek.

Een vreemdeling kan aldus worden uitgesloten van de toepassing van artikel 3 van het EVRM indien geen vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend karakter van zijn aandoening blijkt. In dat geval hoeft geen verder onderzoek naar de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst te worden gedaan (RvS 28 november 2013, nr. 225.632).

Verzoekende partij toont met haar betoog geenszins aan dat de aandoening van de heer I.R. vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend is, dit mede in het licht van de beoordeling door de arts-adviseur waaruit zelfs geen aandoening blijkt die valt binnen het toepassingsgebied van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat verzoekende partij zelf erkent dat behandeling voor psychische aandoeningen in Macedonië bestaat. Waar verzoeker voorts met zijn betoog lijkt te willen aangeven dat de kwaliteit van de gezondheidszorg vergelijkbaar moet zijn met de medische zorgen in België en dat de medische verzorging kosteloos moet zijn, dient gesteld dat deze interpretatie in strijd is met de rechtspraak van het EHRM. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde immers dat artikel 3 van het EVRM niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land waarheen de vreemdeling zich dient te begeven en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand van een vreemdeling beïnvloedt niet volstaat om een schending van die bepaling op te leveren. Het EHRM heeft in zijn rechtspraak voorts meermaals bevestigd dat het feit dat de medicatie aanwezig is, ook al is dat tegen een aanzienlijke kost, voldoende is. Eveneens heeft het EHRM in zijn rechtspraak gesteld dat het waarschijnlijk is dat de betrokkene beroep zal kunnen doen op in het land van herkomst aanwezige familieleden, ook al werd dit ontkend door de betrokkene (EHRM 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 48, 49 en 50).

2.11. Waar verzoekende partij nog kritiek heeft op het feit dat er geen fysiek onderzoek werd gedaan, wijst de Raad erop dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de beoordeling van de medische problematiek gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister (c.q. de staatssecretaris) of zijn gemachtigde. De Raad wijst er voorts op dat de ambtenaar-geneesheer "*zonodig de vreemdeling (kan) onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen (...).*" Hij is hier evenwel niet toe verplicht. Het onderzoek en de beoordeling van de medische attesten waarop de vreemdeling zich steunt worden dus aan de ambtenaar-geneesheer overgelaten. Deze laatste wordt volledig vrij gelaten in zijn beoordeling van de medische attesten. Indien hij het noodzakelijk acht, kan hij advies van deskundigen inwinnen of een fysiek onderzoek verrichten. (*Parl.St.* Kamer, 2005-2006, DOC 51-2478/001, 34). In casu blijkt dat de arts-adviseur tot zijn

bevindingen is gekomen zonder het noodzakelijk geacht te hebben de heer I.R. persoonlijk te onderzoeken.

2.12. Voor zover de verzoekende partij stelt dat zij nog twee nieuwe medische attesten bijbrengt van 28 oktober 2013 en 15 november 2013 volstaat het op te merken dat deze attesten dateren van na de bestreden beslissing. Vanzelfsprekend kan de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing enkel rekening houden met de elementen waarvan zij op dat moment kennis had of kennis had moeten hebben.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, en met haar betoog niet aannemelijk maakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het enig middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftiende april tweeduizend veertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER